

aanwezig, zoover de woorden zelf meer onderscheiden zijn, toch wel, in zoover zij zich door geen naamvalsuitgang meer onderscheiden. Voor hogere onbepaaldheid, die *iemand* en *iets* verbindt heeft de taal geen eigen term. Tenzij men daarvoor *iets* neemt en daaronder *iemand* als geval schaaft. Ook dan blijkt het onvermogen onzer taal, om boven de tegenstelling van het onbepaalde *iemand-iets* uit te komen: door dit nieuwe gebruik van *iets* wordt *iets* dubbelzinnig.

Zoo biedt de taal zelf aan de taalkunde het instrument van den onbepaalden vorm. Dit is wel niet volledig noch tot dat doel gemaakt, maar de taalkunde kan er zeker gebruik van maken om de gevallen der taal onder de eenheid van hun begrip te presenteren. *Ik geef iemand iets* kan zoowel onbepaalde vorm zijn, die zich voordoet in taalverband en daardoor bepaald wordt, als ook model, onbepalder vanwege gebrek aan verband, bruikbaar echter als illustratie van meerderlei, als vorm van *geven*, als gebruik van het persoonlijk voornaamwoord, als constructie van *ik geef*, als geval van het gebruik van *iemand* en *iets*. Dit gebruik van het onbepaalde is een nieuwe daad en geschiedt uit meer vrijheid dan het gebruik van het onbepaalde als onbepaaldheid-voor-mij, die ik niet vervangen kan: het is de vrijheid der taalkunde tegenover de gebondenheid der taal.

Het in bruikleen nemen der onbepaalde vormen door de taalkunde uit de taal is de helft van den weg, dien de taalkunde aflegt. De modelvorm heeft niet alle voordeel van zijn overeenstemming met wat in de taal voorkomt. De schaduw van die overeenkomst is, dat men het model soms met het werkelijk gebruik verwart. De inhoud van het voorbeeld lokt den geest terug naar de binding aan den levenden samenhang. Daarom zoekt en vindt de taalkunde andere vormen, waarin zij haar begrippen uitdrukt, afgescheiden van wat de taal haar ter beschikking stelt. Zij bouwt een eigen taal naast haar object: de grammatische terminologie, die zegt, *wat* een taalverschijning *is*. Hier wordt dit verschijnsel niet meer nabootsend herhaald, nu wordt het op een wijze aangeduid, waardoor men in niets het bedoelde verschijnsel terstond herkent en althans de verwarring van het oproepen middels voorbeelden

c. de begripsnaam
in de taalkunde.